

Morva Mátyás

Az indigókirály

Élt egyszer egy indigókirály. Palotája a tenger partján állt. A király a palota legmagasabb tornyában lakott. Az egyik ablaka a tengerre nézett, éppen oda, ahol pirkadatkor a nap vöröslő csücske felbukkan, és az mindig nyitva volt. A másik ablaka az országára nézett, éppen oda, ahol alkonyatkor a nap vöröslő csücske tovatűnik, és az mindig zárva volt.

Az indigókirály minden reggel a nyitott ablakból nézte a hajnalhasadást. Utána jól kinyújtózott, bevetette az ágát, és nekilátott, hogy rendet rakjon a szobájában. A délelőttől maradó fertályórában az ország ügyeit intézte. Ezt ebéd után is folytatta még egy ideig. Később a tenger partján sétált, a hullámverés lágyan ismétlődő zaja mindig megnyugtatta. Aztán a palota könyvtárába ment és olvasott. Minden nap annyit, hogy másnapra is maradjon.

Legkedvesebb szolgája esténként tintát és néhány ív papírt meg egy gyertyát készített az asztalára. A király ott ült minden este, mígnem a gyertya utolsó lángja is elpislant, de nem írt egy sort sem. Akkor a szolgál kivitte a tintát és a papírt, meg az üres gyertyatartót és a király nyugovóra tért.

Az alattvalói szerették az indigókirályt. Mindig azt mondogatták, hogy pont úgy uralkodik, ahogy uralkodni érdemes.

A legkedvesebb szolgának már régóta fúrta az oldalát a kíváncsiság, így hát megkérdezte, miért nem engedi őfelsége, hogy megágyazzon helyette. Ugyanezt kérdezte tőle a rendrakással kapcsolatban is.

– Sokkal nehezebb a szobámat rendben tartani, mint az országot vezetni – ilyenformán felelt a király, és nevetett.

A szolgál értette is a dolgot meg nem is, de bólogatott, és soha többet nem kérdezősködött erről.

Valamelyik délután a király azt olvasta az egyik könyvecskében, hogy egyszer majd a tenger is kiszárad, a királyi palota legmagasabb tornya is leomlik, és egyszer majd az indigókirály is meghal. Ezen nagyon elcsodálkozott. Sokáig forgatta még a könyvecskét, és álmélkodott az olvasottak felett.

– Ez az egyetlen dolog, aminek igazán értelmét látom. Ha egyszer a tenger is kiszárad, a palota legmagasabb tornya is leomlik, és ha egyszer én is meghalok, ideje nekilátnom – mondta magának az indigókirály, mielőtt este az asztalához ült. Persze nem pont így, nem pont ezeket a szavakat használta.

Azon az estén teleírt több ívnyi papírt is. Amikor végzett, elégedetten hátradőlt és még a nyelvvel is csettintett egyet. Már előre örült, hogy a következő napon majd folytathatja. Látta, hogy a gyertya még nem égett le teljesen. Fogta magát, és sebtében olvasni kezdte, amit addig leírt. Betűről – betűre, sorról – sorra haladt és egyre inkább kiverte a víz. Még a foga is vacogott. Nem azt írta, amit akart. Valami egészen más volt a papíron. Éktelen haragra gerjedt, ami még rémületét is elnyomta. Csikorgatni kezdte a fogát, így megszűnt a vacogás. A gyertya éppen elpislánó utolsó lángjával még meggyújtotta, és a kandallóba vetette a teleírt lapokat. Gyorsan az ágyába bújott, de ott is csak a hideg rázta.

Nagy beteg lett az indigókirály. Minden alattvalója a gyógyulásáért imádkozott, de azért aggódtak is meg nem is. Azt mondogatták, hogy úgysem fog meghalni, hiszen egy királynak így nem érdemes.

Hetedik nap virradóra jobban lett. Utána szépen fokozatosan felépült. Az alattvalóinak csak annyit mondott, hogy minden úgy lesz, ahogy annak előtte. Tartotta a szavát...

Teltek s múltak az évek. A tenger még mindig tajtékzott, a királyi palota legmagasabb tornya még mindig állt, de az indigókirály órája elérkezett. A halálos ágyán magához hívta a legkedvesebb szolgáját. Papírt és tintát hozatott. Hosszú percek múltán sem történt semmi. A szolgál is

megöregedett már. Ahogy a szoba sarkából figyelte a királyt, eszébe jutott az az éjszaka, amikor hiába jött be, hogy elvigye az üres papírt, nem találta sehol. Arra gondolt, hogy mennyire mesébe illő lett volna most azt a néhány ívet behozni, amit egész életén keresztül ki-be hurcolt nap mint nap.

– Ez az egyetlen dolog, aminek igazán értelmét láttam. Mégsem tudtam soha leírni, amit akartam. Talán nem mertem, - ilyesfeleképpen szólt a király, és a tekintete a távolba révedt. Utoljára látta a tengert, hallgatta a morajlását és utoljára nézte végig a hajnalhasadást.

– Talán azért nem merte, mert ha leírja, kiderül... – válaszolta a legkedvesebb szolga, de nem fejezte be. Látta, hogy már egyedül van a szobában. Nem mozdult semmi, mintha kővé dermedt volna a világ. Csak a szél járt ki be a tengerre néző ablakon és a hullámverés lágyan ismétlődő zaját hordozta.

Az indigókirályt másnap eltemették.

